

Kalász Márton

TÁVOL DUINÓTÓL

Ébert Tibor 80. születésnapjára

Másféle murván sietnék naponta.
Lent, a száraz töltés alatt félretolt tehervonatok –
terhek régi sorban. Valaha itt ugráltunk föl, bizonyos szökevények?
Még éjféltajt a titkuktól megváló vagonok
hirtelen koccantak, jelzésként nem nekünk, s elindultak. Már magunk –
egy moccanást jelként túrnék sajtó szívvel ugyancsak.
Másképp: se víziókhöz hóesés nem tartoznék. Képben utazni: szökni,
éjjel csak ránk fagy, már ha féllábbal siklasz az ütközőn.
Minden érzelmi s e szellemi csőd: summája szerint ezt lett érdemes –
még mindig így. Sulykolnunk most: rég – „addig révedett”.
S e tér, a keskeny gyapjas sáv, drótherdelés, bennünk szakadt
végletű pálya.
Kövedék gyököcskák cikkantak, pihegnék a sújtott murván én – tovább.
Pálya tesz *élenk féltűvé*, eddig tudom. Pánik: poézishez se véd.
Viseltes léttudat – meddig. Tudom.

(*Dunatükör*, 2006/3–4–5.)

KALÁSZ MÁRTON 1934-BEN SZÜLETETT SOMBEREKEN. VERSET ÍR, MŰFORDÍTÁSSAL FOGLALKOZIK. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.